

ЧАСТИНА ПЕРША

ЗНАЙОМСТВО БІЛЯ ЯТКИ З МОРОЗИВОМ

Якось цілком випадково стрілися троє дивних чоловічків — Мохобородько, Півчеревичок і Муфтик. Вони були такі маленькі на зріст, що видалися морозивниці хлопчиками-мізинчиками, і вона здивовано втупилася в них. Мохобородько мав бороду з м'якенського моху, в якій розкошували червоні торішні брусниці, у Півчеревичка взуття було без носків — щоб вільно ворушити пальцями. А Муфтик замість звичайного вбрання носив велику муфту, з котрої визирали тільки голова й ступні.

Вони ласували морозивом і з цікавістю роздивлялися один одного.

— Перепрошую, — мовив урешті Муфтик. — Я, звісно, можу помилатися, але мені здається, в нас є щось спільне.

— І я так гадаю, — кивнув Півчевичок.

Мохобородько вирвав із бороди кілька брусничок і запропонував новим знайомим.

— З морозивом смакує кисленьке, — приголосував він.

— Якщо для вас не буде обтяжливо, давайте ще якось зустрінемося, — сказав Муфтик. — Зваримо какао і погомонимо.

— Оце було б чудово! — вигукнув Півчевичок. — Я охоче запросив би вас до себе в гості, але в мене взагалі немає домівки. Ще малим я подався у мандри по світу.

— Як і я, — підхопив Мохобородько.

— Надзвичайний збіг! — здивувався Муфтик. — І зі мною точнісінько те саме. Отже, всі ми — вічні мандрівники!

Він кинув обгортку з морозива у смітник і дзизкнув «бліскавкою» муфти.

— Чи вам не здається, що нам варто об'єднатися? — запитав Півчевичок. — Подорожувати гуртом веселіше...

— Атож! — радісно погодився Мохобородько.

— Просто близкуча ідея! — просіяв Муфтик. — Навдивовижу близкуча ідея!

— Одне слово, вирішили, — ствердив Півчевичок. — Тільки, перш ніж ми об'єднаємося, може, візьмемо ще морозива?

Пристали на це, і кожен купив собі ще порцію. Потім Муфтик сказав:

— Між іншим, у мене є автомобіль. Якщо ви не проти, далі ми поїдемо.

— О-о! — зрадів Мохобородько. — Хто ж відмовиться од такого!

— Згода, згода, — додав Півчевичок. — Адже машиною так зручно!

— Та чи помістимося втрьох? — занепокоївся Мохобородько.

— Це фургон, — заспокоїв Муфтик, — там просторо.

Півчевичок весело підсвистув.

— Згодиться, — кинув він.

— Чудово, — полегшено зітхнув Мохобородько. — Врешті, як у прислів'ї мовиться, для хороших овечок і однієї кошари вистачить.

— А де ж твій будинок на колесах? — запитав Півчевичок у Муфтика.

— Біля головпошти, — відповів той. — Я там вкину дві дюжини листів.

— Дві дюжини? — здивувався Мохобородько. — Як багато в тебе друзів!

— Ох ні, навпаки, — усміхнувся Муфтик трохи ніяково. — Я не пишу нікому, тільки собі.

— Сам собі надсилаєш листи! — аж підскочив Півчевичок.

— Річ у тому, що мені дуже подобається листуватися, — пояснив Муфтик, — а от друзів не маю, я такий самотній. Ось і вирішив писати сам собі. До речі, я шлю листи «до запитання». В одному місті вкидаю, а в іншому отримую свою кореспонденцію.

— Вельми своєрідний спосіб листування, — зуважив Мохобородько.

— Справді, дотепно придумано, — погодився Півчевичок. — Може, візьмемо ще морозива?

— Авжеж, — підтримав Мохобородько.

— І я не проти, — приєднався Муфтик. — Гадаю, цього разу поласуємо шоколадним. Воно трохи дорожче, ніж звичайне молочне, але з нагоди такого несподіваного чудового знайомства не варто трушитися над двома копійками.

Кожен купив собі шоколадного та й лизькав якийсь час мовчки.

— Смачне, — сказав нарешті Мохобородько. — Набагато солодше за молочне.

— Уміу, — кивнув Півчевичок.

— Пречудовий кисіль, — додав Муфтик.

— Що? — здивовано поглянув на нього Мохобородько. — Про який кисіль ти верзеш? Ми ж їмо шоколадне морозиво, якщо я не помиляюся?

— Перепрошую, — застидався Муфтик. — Звісно, ми насолоджуємося морозивом, а не киселем. Та я від хвилювання назви смачних страв глутаю.

— Ти хвілюєшся, коли їси шоколадне морозиво? — не вігавав Мохобородько. — Для цього я не бачу ані найменшої підстави!

— Та розхвилювався я не через морозиво, — пояснив Муфтик. — Мене вразило те, що познайомився з вами. Це так доречно. Адже раніше я жив у цілковитій самоті. А тепер знайшов чудових спільніків. Я зворушений до глибини душі.

— Можливо, — сказав Півчесвичок. — Мене теж хвілює шоколадне морозиво. Погляньте — аж тремчу од хвилювання.

Його справді лихоманило — лице посиніло й пересмукувалося.

— Та ти просто змерз, — збагнув Мохобородько. — Оце накоїв собі!

— Напевне, так, — погодився Півчевичок.

— Більше не варто їсти морозива, — спохвастався Муфтик. — Принаймні, могли б кілька порцій приходити з собою. У моєму фургоні є холодильник.

— Невже? — вигукнув Мохобородько.

— Чудово! — зрадів Півчевичок. — Тоді візьмемо з собою чималенько, тижнів на вісім!

— Біда лиш у тому, — вів далі Муфтик, — що холодильник діє тоді, коли автомобіль стоїть. Під час руху електрострум так його нагріває, що аж пашить од нього.

— Гм, — гмукинув Півчевичок. — І морозиво
розване?

— Неодмінно, — сказав Муфтик.

— Я гадаю, доцільніше взагалі відмовитися од
припасів, — замислено додав Мохобородько.

— І мені здається, що так наймудріше, — пристав на це Муфтик. — Але я не хочу нав'язувати вам
свої думки.

— Мої пальці скоро задубіють, — заскиглив
Півчевичок. — Може, гайнуть до Муфтика й трохи зігрітися в холодильнику?

— Ходімо швидше, — випалив Мохобородько. —
Слово честі, мені давно не терпиться побачити автомобіль.

— Дякую, — мовив Муфтик.
І вони попростиували.